

РЕШЕНИЕ

№ 4461

гр. София, 05.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 01.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **13633** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на адв. Ч. П., като пълномощник на И. Д. С. от [населено място], срещу МЪЛЧАЛИВ ОТКАЗ на директора на Средно училище „И. В.“, [населено място], по Заявление за достъп до обществена информация, изпратено на 29.10.2019г.

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорвания Мълчалив отказ от които може да се направи извод, че се претендира несъответствие на административния акт с целта на закона и допуснати при издаването му съществени нарушения на процесуалните правила. Жалбоподателката поддържа, че подаденото от нея Заявление за достъп до обществена информация отговаря на формалните изисквания на закона, установени в чл.25 ЗДОИ и в него ясно са изложени въпросите, отправени до задължения субект. Сочи, че разпоредбата на чл.28, ал.2 ЗДОИ задължава органите да се произнесат по отправено до тях искане с нарочен акт за което писмено да уведомят заявителя, което според нея изключва възможността за постановяване на мълчалив отказ да се издаде търсения административен акт. Твърди, че неспазването на формата за издаване на акта, установена в чл.28, ал.2 ЗДОИ е самостоятелно и достатъчно основание за отмяната му. Моли съда да отмени Мълчаливия отказ на директора на Средно училище „И. В.“, [населено място] (СУ „И. В.“ или Училището) да се произнесе по подаденото до него Заявление за достъп до

обществена информация и да задължи ответника да постанови изричен акт по същество. Претендира за разноски.

Ответникът - ДИРЕКТОР на Средно училище „И. В.“, [населено място], прави възражение за недопустимост на жалбата и евентуално я оспорва като неоснователна. В съпроводителното към административната преписка писмо с вх. №36671/03.12.2019г., в Становище от 20.01.2020г. и чрез процесуалния си представител адв. Д. поддържа, че на електронния адрес на Училището е било получено Заявление от С., но то е от 03.12.2019г. - след подаване на жалбата. На това основание претендира, че съдът е бил сезиран с недопустима жалба, тъй като реално липсва подлежащ на оспорване административен акт. По същество на спора твърди, че исканата информация изцяло съдържа лични данни, които са защитени по силата на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Регламент (ЕС) 2016/679). Претендира, че жалбоподателката е злоупотребявала с правото си за получаване на достъп до обществена информация, като е сезирала с идентични искания до малки общини, читалища и училища, без да може да се установи какъв е правният ѝ интерес от получаване на информацията. Сочи, че при справка във виртуалната деловодна система на Административен съд София – град (АССГ) се установявало, че към 24.03.2020г. по жалба на И. С. вече са били образувани 30 (тридесет) дела със сходен предмет по всяко от които се претендира адвокатско възнаграждение в размер на 1000 (хиляда) лева, което според ответника е и крайната цел на подадените искания за достъп до информация. Моли съда да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателката да му възстанови сторените разноски по водене на делото, съгласно представен списък.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е в срок, от лице с правен интерес срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.58, ал.1 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.40, ал.1 ЗДОИ.

Със Заявление с посочена в него дата 29.10.2019г. жалбоподателката С. е сезирала директора на Училището с искане да ѝ бъде предоставена информация, актуална към 15.09.2019г., както следва:

- 1) Моля за подробна информация, списъци с вх. № и съответния бал, по паралелки, на учениците, приети след 7 (седми) клас в повереното Ви учебно заведение за учебните 2017/2018г., 2018/2019г., 2019/2020г., считано към 15.09.2019г.;
- 2) Списък на учениците, вх. № и бал, приети след 7 (седми) клас надпланово по смисъла на чл.60 от Наредба №10/01.09.2016г. на МОН, или съгласно друг текст на този или друг нормативен акт, с конкретната причина за всеки, ако има такива и датите им на записване за учебните 2017/2018г., 2018/2019г., 2019/2020г., считано към 15.09.2019г.;
- 3) Списък на учениците, вх. № и бал, преместени след 7 (седми) клас в повереното Ви учебно заведение, включително надпланово, по смисъла на чл.107а от Наредба №10/01.09.2016г. на МОН, с конкретната причина за всеки, ако има такива и датите им на записване за учебните 2017/2018г., 2018/2019г., 2019/2020г., считано към

15.09.2019г.;

4) В случаи на т.3, моля да предоставите копие от мотивирано искане на директора до министъра на образованието и науката, съгласуваното писмо с РУО и разрешение на министъра на образованието и науката, предвидени в процедурата по чл.107а, ал.8 от Наредба №10/01.09.2016г. на МОН или разрешение за завишаване броя на учениците, съгласно чл.107а, ал.5 от Наредба №10/01.09.2016г. на МОН.

5) Списък на учениците със СОП (специални образователни потребности), ако има такива и датите им на записване за учебните 2017/2018г., 2018/2019г., 2019/2020г., считано към 15.09.2019г.

Избраната форма за предоставяне на достъп до търсената информация е по електронен път на посочения в Заявлението електронен адрес.

Не се установява по делото по това Заявление директорът на СУ „И. В.“ да се е произнесъл с нарочен акт, макар да не оспорва факта, че в крайна сметка го е получил. Неоснователна е претенцията на С., че законът изключва възможността за постановяване на мълчалив отказ по подадено искане за предоставяне на достъп до обществена информация и неспазването на формата за издаване на акта, установена в чл.28, ал.2 ЗДОИ е самостоятелно и достатъчно основание за отмяната му.

В ЗДОИ не съществува правило, което изрично да урежда липсата на произнасяне от задължения субект в установения срок. При липсата на норма в специалния закон, която да изключва приложението на общия процесуален закон - АПК, непроизнасянето в срок на задължените субекти по чл.3 ЗДОИ, представлява мълчалив отказ по смисъла на чл.58, ал.1 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Това е единственият правен механизъм за принуждаване на задължените по закон субекти да осъществят вмененото им със закона задължение за произнасяне в сроковете по чл.28 – чл.31 и във формата по [чл.38 ЗДОИ](#).

Правилото, установено в общата норма на чл.59, ал.1 АПК, предписва по начало административните актове да са в писмена форма и да са мотивирани. В ал.2 на чл.58 АПК са посочени минималните изисквания към съдържанието на всеки писмен административен акт. Следователно разпоредбата на чл.28, ал.2 ЗДОИ, която предписва задълженият субект да се произнесе с Решение и да уведоми за това писмено заявителя, не съдържа ново и специално изискване за форма на административния акт.

Формата е външен израз на волеизявлението, което съставлява вътрешното съдържание на административния акт и по принцип е условие за неговата законност. С факта на установяването му като предмет на обжалване, законът очевидно сменя от мълчаливия отказ изискването за писмена форма по чл.59 АПК, като задължава горестоящия орган или респективно съда, да се произнесат по материалната му законосъобразност. След като по презумпция мълчаливият отказ е неформален акт, то липсата на предписаната от закона форма не може да бъде третирана като основание за неговата нищожност или да се възприема като толкова съществено нарушение на процесуалните правила, водещо до липса на волеизявление. За мълчаливия отказ само се предполага, че е направен, като му се приписват всички правни последици, свързани с един изричен отказ. Да се приеме, че отказът може да бъде отменен поради неспазване на писмената форма (респ. на това основание да се обяви нищожността му), т.е. поради това, че е мълчалив, означава да се отрече предвиденият върху него контрол по същество, като се сведе само до задължаване на органа да се произнесе изрично. С това би се осуетила целта, с която чл.58 АПК

въвежда правната фигура на мълчаливия отказ, а именно решаването в предвидения от закона срок на въпроса, с който е сезиран административният орган, и при неговото бездействие. Съгласно т.5 от Постановление №4/22.09.1976г. на Пленума на Върховния съд при обжалването на мълчалив отказ съдът е длъжен да се произнесе по законосъобразността му, като изхожда от съществуването на искането и от предполагаемите съображения, които биха могли да мотивират отхвърлянето му. От изложеното следва, че мълчаливият отказ не може да бъде отменен, респ. обявен за нищожен, поради неспазване на писмената форма, включително на изискването по чл.59 АПК за мотивираността му. Отказът да се издаде този акт подлежи на обжалване, понеже сам по себе си той е израз на административната власт, с която разполага компетентният орган. С него той едностранно прегражда пътя за настъпване на правните последици, които са търсеният правен резултат, а именно получаването на търсената обществена информация.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Според определението, дадено в чл.2, ал.1 ЗДОИ „обществена информация” е всяка информация, свързана с обществения живот в РБългария, която дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона лица. По своя характер обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна. По смисъла на ЗДОИ официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации.

Съгласно изричната норма на чл.2, ал.5 ЗДОИ този закон не се прилага за достъпа до лични данни.

Не е спорно по делото, че ответникът по принцип е задължен субект по смисъла на чл.3 ЗДОИ и следва да предоставя на гражданите информация, която създава или съхранява в кръга на неговата компетентност и е налична.

В случая обаче, исканата информация съдържа изцяло лични данни на учениците в Училището, чиято защита и обработване са регламентирани в Регламент (ЕС) 2016/679. Основните принципи при обработване на личните данни са установени в чл.5 от Регламент (ЕС) 2016/679. Според т.1, б. „б“ от Регламента личните данни се събират за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по-нататък по начин, несъвместим с тези цели; по-нататъшното обработване за целите на архивирането в обществен интерес, за научни или исторически изследвания или за статистически цели не се счита, съгласно [член 89, параграф 1](#), за несъвместимо с първоначалните цели („ограничение на целите“).

Следва да се отбележи, че от Заявлението с което е бил сезиран директорът на СУ „И. В.“, не може да се установи каква реална информация ще добие жалбоподателката от исканите списъци на приети ученици за учебните 2017/2018г., 2018/2019г., 2019/2020г., която ще й даде възможност да си състави собствено мнение относно дейността на задължения субект. Не се установява и наличие на правен интерес от получаване на търсената информация. В тази връзка съдът отбелязва следното: Според приложимата норма на чл.4 от ЗДОИ всеки гражданин има право на достъп до обществена информация. Действително законът не поставя изискване за правен интерес, но той се обуславя от целта на закона - заявителят да си състави собствено мнение относно дейността на задължения субект. Нормалната житейска логика

изисква дейността на задължения субект по някакъв начин да засяга правната сфера на лицето, което търси информация, така че съставеното мнение да му послужи при упражняване на негови права или защита на негови интереси. В противен случай се предпоставя възможност за злоупотреба с правото на достъп до информация и упражняването му се превръща в самоцел. Този извод се основава и на разпоредбата на чл.41 от Конституцията на РБългария която предвижда, че гражданите имат право на информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права. Конституцията – чл.57, ал.2 предписва и правата да се упражняват добросъвестно, като не се допуска злоупотреба с права, както и тяхното упражняване, ако то накърнява права или законни интереси на други. В случая няма данни за жалбоподателката действително да съществува някакъв специален интерес от търсенето и получаването на информация, съдържаща се в списъците на приетите ученици в СУ „И. В.“ – не се твърди С. да има постоянен или настоящ адрес на територията в която се намира общинското училище, няма и данни жалбоподателката да е родител на дете, което е кандидатствало в паралелките за обучение в периода за който се търси информацията или за който и да било друг период преди и след това. Не се установява С. да е била или да е кандидатствала да заеме длъжност в СУ „И. В.“ или по някакъв друг начин да може да бъде свързана с Училището, така щото търсената информация да може да й послужи да си състави собствено мнение за дейността на задължения субект – каквато в крайна сметка е целта на закона.

По изложените доводи съдът приема, че жалбата срещу мълчаливия отказ на директора на Средно училище „И. В.“, [населено място], по Заявление за достъп до обществена информация от 29.10.2019г., е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника се дължат разноски в размер на 500 (петстотин) лева – за адвокатско възнаграждение, съгласно Договор за правна защита и съдействие №827996/07.01.2020г., който се явява и разписка за извършеното плащане.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл.40, ал.3 ЗДОИ, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Д. С. от [населено място], срещу МЪЛЧАЛИВ ОТКАЗ на директора на Средно училище „И. В.“, [населено място], по Заявление за достъп до обществена информация от 29.10.2019г.

ОСЪЖДА И. Д. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на СРЕДНО УЧИЛИЩЕ „И. В.“, представлявано от директора, с адрес: 5800 П., [улица], сумата 500 (петстотин) лева – разноски по адм. дело №13633/2019г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

СЪДИЯ

Боряна Петкова